

ת"פ 40930/08 - מדינת ישראל נגד ג. ר. ז. ד.

בית משפט השלום באילת

26 פברואר 2014

ת"פ 13-08-40930 מדינת ישראל נ' ז. ד.

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי
שלוחת תביעות אילית

נגד

ג. ר. ז. ד. ע"י ב"כ עו"ד אמייאל מטעם הסגנוריה הציבורית

הנאשמה:

הכרעת דין

האישום ותשובה הנאשמה

1. הנאשמה הואשמה בביצוע עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן):
"חוק העונשין") ותקיפה סתם כלפי בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. לפי כתוב האישום, ביום רלוונטי הנאשמה מר. ד. (להלן: "המתלון"), היו בני זוג נשואים הח"ם יחד ולהם 3 ילדים משותפים. בתאריך 1.8.2013 התווכחו הנאשמה והמתלון על עניינים כספיים וקיללו זה את זו. במהלך הוויכוח, נטלה הנאשמה את מכשיר הטלפון הנייד של המתלון ואיימה עליו באומרה: "אם תמשיך לקלל, אני אפעיל את המיקרוגל" על מנת להפחידו או להקנito. המתלון אמר לנאשמת ש"היא דפוקה ולא נורמללית" וזו בעטה בצלעותיו, סטרה לחיו והכתה באגרופיה את בית החזה שלו - והכל בפני ילדיהם.

3. הנאשמת, באמצעות אמצעות בא כוחה, כפירה בעבודות כתוב האישום, אך אישרה כי ביום רלוונטי התווכחה עם בעלה, הוא המתלון, בשל מחולקת כספית. לדבריה, מנעה מהמתלון לעשות שימוש במאה שקלים (מאות 300 לך) שהיו מיועד לירושם לבית הספר, על מנת לקחת את הילדים ליטם. הנאשמת אישרה חילופי קיללות בין המתלון והודתה כי הכניסה את הטלפון הנייד של המתלון למיקרוגל ואמרה לו: "אם אתה לא מפסיק לקלל אותי אני אפעיל את המיקרוגל". נטען כי מדובר בזוטי דברים. עוד מסרה הנאשמת כי בעוד המתלון קילל אותה היא ניסתה להרדים את בנים הפעוט ולכן הדפה את המתלון מספר פעמים ולצורך כך "נגעה בו ברכות מספר פעמים שילך ממנה", מהחשש שכוכונתו להכות אותה.

תמצית פרשת התביעה

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

4. המאשימה עטרה להרשותה הנאשמה במיוחס לה על בסיס עדות המתalon בבית המשפט והודעתה הנאשמת במשטרה.

המתalon מסר בעדותו כי הוא נשוי לנאשמת מזה כארבע שנים וחצי ולהם תלמידים בני 3.5 ותינוק בן שנה. המתalon תיאר יחסם מתחים ביניהם מזה זמן רב ומסר כי אין זה המקורה הראשון של גלויל אלומות מילולית ביניהם, אך הפעם התדרדרו הדברים לכדי אלומות פיזית מצדיה של הנאשمت לפני, לעניין הילדים.

המתalon הודה כי במהלך האירוע נשוא כתוב האישום, כמו גם בעבר, אמר לנאשמת שהיא לא בסדר פשוט, אך מלבד זאת לא קיליל אותה. לדבריו, אחרי שאמר לנאשמת שהיא לא נורמלית כיון שהיא מדברת ככה בנוכחות הילדים, היא רצתה לכוונו, בעטה בו בצלעות, סטרה לו והלמה אגרופיה בבית החזה שלו. במהלך עדותם הדגים העד בתנועות גוף, ידיים וברגליים, את המכות שקיבל לדבריו מהנאשמת. המתalon מסר כי ביום האירוע לא נראה על גופו סימני התקיפה, אבל לאחר מספר ימים הופיעו סימן כחול באזורי הצלעות שלו.

המתalon הדגיש בחקירותו כי מעולם לא הרים יד על הנאשمة על אף המכות שחתף ממנה. המתalon סיפר כי מיד לאחר שהווכה על ידי הנאשمة פנה למשטרה, בעצמו של אביו המתגורר בצרפת, ושם מירר בכך כי מפני הרום מכך שקיבל מכות מהנאשמת לעניין ילדיהם.

לשאלות הסגנור, הבהיר המתalon כי גילוי האלימות מצד הנאשمة אירעו בשל כך שחסמ את דרכה של הנאשمة עת ניסתה להרדים את ילדם הפעוט ועמד על כך שעגלת התינוק כלל לא חצתה ביניהם. המתalon הדגיש כי טרם הותקף על ידי הנאשمة היא הייתה במרחק של כ- 5 מטרים ממנו ואז היא רצתה לכוונו ותקפה אותו כפי המתואר.

5. הנאשמת מסרה בהודעתה במשטרה (**ת/3**), אשר הוגשה בהסכמה, כי ביום 1.8.2013 ביקש המתalon לחת את ילדיהם לים ולצורך כך נטל 100 ל' מתוך כסף שיועד לרישום תינוקם לגן. המתalon אמר שיחזר את הכסף הערב, אך הנאשמת התנגדה לכך ופרץ ביניהם ויכוח במלחכו אמר לה המתalon שהוא חולה, קיליל אותה בנוכחות הילדים ומונע ממנה להסתובב עם עגלת התינוק בדירה, עת ניסתה להרדיהם, עד כי נאלצה לדחוף את המתalon.

הנאשמת הודהה כי נכנסה את הטלפון הניד של המתalon למיכיר המיקרוגל ואמרה למתalon שאם הוא ימשיך לקליל אותה היא תפעיל את המיקרוגל, אך לא עשתה כן כיון שהמתalon זקוק לטלפון לצרכי עבודתו.

הנאשמת הבהירה כי בעיטה במתalon או נתנה לו בוקסים בחזה, אך לשאלת האם סטרה בלחיזו השיבה: "נתתי משהו בפנים" וצוין כי הנאשמת הדגימה מכח עדינה בפנים. הנאשمت אישרה כי דחפה את המתalon. לשאלת האם נתנה למתalon בוקסים, השיבה: "לא נתתי לו מכות ככה" וצוין כי הנאשמת הדגימה דחיפות עם היד לבית החזה. לשאלת כמה פעמים זה קרה, השיבה הנאשמת ש"אולי 3 פעמים".

על בסיס האמור, טען התובע כי יש בעדותו של המתלוֹן, על אף היותה עדות יחידה, כדי לבסס את הרשות הנאשמת במינויו לה. התביעה שללה כי מדובר בזוטי דברים והדגישה כי יש להילחם בתופעות האלימות בעיקר בתחום התא המשפטי. עוד ציין התובע כי עצם היותה של הנאשمت אישא איננו מהוות צידוק או תירוץ למעשה הפליליים. נטען כי בנסיבות המקירה לא מדובר בהגנה עצמית ולא הוכח כי הנאשמת עמדה מול סכנה מידית, אך שאי די בהרגשה הסובייקטיבית שלה כדי לחלצה מהרשעה בעבירות התקיפה. עוד נטען כי טענת ההגנה העצמית נכבה בהודעתה במשטרה ואין לתן אמון בטענה שהמתלוֹן התקירב אליה בצורה מאימה וחסם את דרכה ولكن הדפה אותו כדי לפנות את המעביר לה ולעגלת התינוק.

תמצית פרשת ההגנה

הנאשנת העידה בבית המשפט כי המתלוֹן נהג להגיד לה שהיא לא נורמלית וזקוקה לטיפול נפשי והרבה לספר לילדים "шиб להם אמא משוגעת". הנאשנת מסרה כי ביום 1.8.2013 פרץ ביןיה לבין המתלוֹן ויכוח בגין-100 ל' ששרמה לגן הילדים במלחכו קיליל אותה המתלוֹן. הנאשנת העידה כי הכניסה את מכשיר הטלפון הנני של המתלוֹן אל תוך המיקרוגל בתגובה לקללות שספגה ממנו, ובעקבות כך הוא חדל מכך. הנאשנת מסרה כי הרגישה מאימת ע"י המתלוֹן שעה שהתקירב אליה בעודה מנסה להרדיהם את התינוק ובשל כך דחפה אותו 4 פעמים. הנאשנת העידה שטירה למתלוֹן בעדינות והדגימה את אופן הסטרירה. הנאשנת סיפרה כי המתלוֹן עיקם לה פעם את היד, אך צינה כי מעולם לא הפעיל נגדה אלימות פיזית.

ההגנה טענה כי עובדות כתוב האישום מהוות זוטי דברים שאין להרשיע בגין את הנאשנת. נטען כי כתוב האישום מתאר ויכול בין בני זוג וכי מכשיר הטלפון הנני רכוש משותף של השניים והركע למעשה הינו "התעללות מילולית" מתמשכת מצד המתלוֹן שנאג לומר לנאשנת שהוא זקוקה לאשפוז. ההגנה צינה כי עניינו בתיק בו גרסה עומדת מול גרסה, ולטעמה גרסת הנאשנת אמינה יותר ולכל הפתחות מספיקה להקים ספק סביר, המצדיק את זיכוי.

דין ומסקנות

במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשםתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, מכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת המתלוֹן כמהימנה, באופן שניtan לקבוע ממצאים לחובת הנאשנת במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי על סמך גרסתו וזאת אף לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות יחידה.

לפני עדות נגד עדות, עדות יחידה של מתלוֹן מול עדות הנאשנת. אין כל מניעה לבסס הרשות בפליליים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקל ההוכחה הסගולי של העדות היחיד. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זהכה עדותו של עד יחיד לאמונה של בית-המשפט ולملוא המשקל ההוכחה המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשות בפליליים. זאת -

בכפוף לחריגים הקובעים דרישת "תוספת" לאותה עדות ייחידה, אם מכוח הוראה חוקוקה ואם מכוחה של ההלכה הפטוקה. הכלל הוא: "... מקום בו לא קבוע המשפט הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד" (ראו כב' השופט קדמי, **על הריאות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע - 2009, עמ' 470).

עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזuir עצמה כי עדות ייחידה בפנוי (ראו שם, בעמ' 471).

11. עדות המתלון בבית המשפט הייתה עקבית וקורנתית והותירה רושם חיובי ומהימן. עדותו לא נסתירה בחקירותו הנגדית. ניכר היה על המתלון כי הדברים נאמרו מתווך כאב רב, עלבן ועצב. המתלון לא הסתר כי הטיח בנאשمت מספר פעמים, באותו אירוע כמו גם בעבר, שהוא לא בסדר נפשית. המתלון העיד בהתרגשות רבה והביע צער עמוק על התנהוגותה של הנאשמת כלפיו ואף לא הסתר כי פרץ ברכי בתחנת המשטרה. עיקר עלבונו של המתלון ניכר עליו עת תיאר כיצד הוכה על ידי הנאשנת, רעייתו, לעני ילדיהם הפועטים. הרושם שהתקבל מעדות המתלון כי הוא והנאשנת חווים חיים משותפים לא קלים. מדובר בזוג צער שנישא בצרפת לפני ארבע שנים וחצי והחליט לעשות עליה לישראל. לזוג נולדו שלושה ילדים בתחום קצר והם עמלים לכלכלהם. הוויוקה על מאות שקלים עמד ברקע לגילוי אלימות מילולית הדדית אשר גלש לאלימות פיזית מצד הנאשנת לפני המתלון. המתלון רכש את אמו ומצאתי את גרסתו כמהימנה ומשמעות נאמנה את אשר ארע. לא שוכנעתי כי המתלון ניסה להעצים את מעשה האלים של הנאשנת כלפיו או לטפל עליה אשם שווה.

חיזוק לגרסת המתלון מצאתי בהודעתה של הנאשנת במשטרת ובעדותה בבית המשפט. הנאשנת הודתה ברקע לוויוקה שפרץ בינו לבין המתלון למיירוגל ואיימה להפיעלו ורק בשל כך הוא חדל מלקלל אותה ואז כי נכנסה את הטלפון של המתלון למיקרוגל והוא הפסיק את המתלון וסטרה קלות בפניו ומתיאור דבריה היא החזירה לו את הטלפון. הנאשנת הודתה כי דחפה את המתלון וסטרה קלות בפניו ומתיאור דבריה ומיקומה בדירותם, כפי ששרטטה במהלך עדותה, לא שוכנעתי כי המתלון חסם את דרכה ואיים לפגוע בה עד כי נאלצה להגן על עצמה מפניו. הנאשנת ניסתה להפחית מחומרת מעשה בכך שתיארה את המכחה שנתנה למתלון כדיינה, חלה ורכה אך שאי הדברים עולים בקנה אחד עם הצורך בהגנה עצמית. יתר על כן, טענת ההגנה העצמית לא נזכרה בהודעתה במשטרת כך שמדובר בטענה שנכבהה. התרשםתי מהנאשנת, עת תיארה את האירועים המפורטים בכתב האישום, כי היא חשה אי נוחות ואף בושה ולא התרשםתי כי מדובר בקרבן של אלימות מכל סוג.

עבירות האיומים

12. סעיף 192 לחוק העונשין מגדר את עבירות האיומים כדלקמן:

"**המאימים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסייו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקינטו, דינו - מאסר שלוש שנים.**".

כדי לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה כדין איום, כמפורט בסעיף הנ"ל, המבחן הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, בנסיבות בית משפט נדרש לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל

מהישוב ונסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיים (ע"פ 10/5498 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה כ').
פסק דין של כבוד השופט רובינשטיין (ניתן ביום 6.4.2011)). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת
בחיל ריק כי אם על רקע מערכ נסיבתי קונקרטי, שבגדרו יתן בית משפט דעתו, בין היתר, לאופן
מסירת הביטוי, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהוא גלום בו. המונח "הקנטה" פורש כהרצת מתגרה ברמה
מקבילה להפחדה. לשם קיום היסוד הנפשי, די בהוכחת מודעות ברמת הסתרות גבוהה, עד כדי קרוב
לוודאות, כי הביטוי המאים עלול להפחיד או להזכיר את קולט האיים (ע"פ 11/3140 פלוני נ' מדינת
ישראל (פסקה 12 לפסק דין של כבוד השופט פוגלם (ניתן ביום 30.4.12))).

13. הנואשת הודהה בעבודות כתוב האישום בעניין זה. אישרה כי הכנסה את מכשיר הטלפון הניד של
המתلون לטור המיקרוגל ואיימה להפעיל אותו באמ לא יפסיק לפחות אותה. יש בכך אiomם כהגדרת
החוק, בפגיעה אלימה בנכס המשמש למתلون לעזר לצרכי פרנסתו. לאור טיב וחומרת המעשה
בנסיבות והאינטרס הציבורי למיגור מעשי אלימות כלפי ואחים, בעיקר בתחום התא המשפחתי, לא
מצאתה להקל ראש במעשה עד כי יחשב צוותות דברים (ראו ת"פ (שלום ירושלים) 2727/98 מדינת
ישראל נ' דרעי חנניה בן דוד (ניתן ביום 2.11.1999)).

באמירת הדברים בד בבד עם הכנסת הטלפון לטור המיקרוגל, אשר כאמור לא מוכחים, יש כדי לקיים את
היסוד הפסיכולוגי בעבירות האיים. יתר על כן, הנואשת אישרה כי המתلون חדל מלקלל אותה מחשש שתתמשח את
איומה. בכך יש כדי לאשש כי דבריה ומעשייה של הנואשת הטילו מורה וחשש בקרבו של המתلون ואלה הניעו
אותו לחודל מלקלל אותה. בכך, מתמלא היסוד הנפשי הנדרש מסוג כוונה לגיבוש עבירות האיים (ראו למשל,
ת"פ (שלום ק"ג) 11-11-6727 מדינת ישראל נ' ימית קוואן (ניתן ביום 2.1.2012)).

תקיפה סתם כלפי בן זוג

14. סעיף 378 לחוק העונשין קובע:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, ולא
הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת
חום, אור, חשמל, גاز, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי
לגרום נזק או אי נוחות."

סעיף 379 לחוק העונשין קובע:

"התוקף שלא כדין את חברו, דין - מסור שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר
לעבירה זו מחמת נסיבותה".

סעיף 382 לחוק העונשין קובע:

"(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לעניין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מלה:

(1) בן זוגו, לרבות הידוע בצויר לבן זוגו;

(2) קטן או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטן או חסר ישע" בסעיף 368א.

)

(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."

הגדרת התקיפה היא רחבה וכוללת נגיעה, דחיפה או הפעלת כוח בדרך אחרת.

קדמי בספריו על הדיון בפלילים, הדיון בראי הפסיכה חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006, בעמ' 1513, כותב כי תקיפה באה כליל ביטוי ב"הاكت אדם", "נגעה בו", "דחיפתו" או "הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו", במשירין או בעקיפין וזאת "בלא הסכמתו" או "בהסכמה שהושגה בתרמייה", ולהבדיל מן החלופה הכלולנית של הפעלת כח בדרך אחרת, לגבי החלופות "המטסיות" כלומר, הכהה, נגעה, או דחיפה, אין נפקאה מינה מהי מידת הכוח הננקטת. כך שבסיכוןו של דבר, תקיפה ממשמעה "גרם מגע פיזי בגוףו של אחר ללא הסכמתו במידה שדי בה כדי לגרום נזק או אי נוחות". המלומד קדמי מדגש כי הגישה המקובלית היא ליתן למושגים אלה משמעות רחבה.

באשר ליסוד הנפשי של העבירה, עולה מספרו של קדמי בעמ' 1520 כי המذובר בעבירות מחשבה פלילית התנהגותית ובתור שכו - העדר דרישת של "כוונה" - באasisוד הנפשי הדרוש להרשעה לפיה על סיפוקו במידע כלפי טיב המעשה וככלפי התקיימות הנسبות. המקרים בהם נגעה לא תחש תקיפה פורשו בפסקה במצומך רב, בהתאם להקשר בו בוצע המעשה.

15. מצאתי כאמור לקבל את עדות המתלוון כמהימנה וככזו המשקפת נאמנה את אשר ארע. דבריו אף קיבלו חיזוק מסוים בעדותה של הנואשת בכל הנוגע לדחיפות והסתירה בפניו. דומני כי אין צורך להזכיר מילים כי בעיטה בצלעות, סטייה בפנים ואגרופים בבית החזה עונים עלasisוד הפסיכי של עבירת התקיפה. בנסיבות אלה,asisוד הנפשי נלמד מניסיונות ביצוע המעשים מהן אין ספק כי הנואשת התקונה במעשהתו לתקוף את המתלוון ולפגוע בו.

טענת הנואשת להגנה עצמית

16. לאחר ששלמתי את טענות הצדדים והתרשםתי מאותות האמת והשקר שבಗרסאותיהם, מצאתי לנכון לדוחות את הגנת הנואשת אשר ביקשה לסייע את אחוריותה למעשה בשל הגנה עצמית.

סעיף 43י' לחוק העונשין, אשר כותרתו "הגנה עצמית", קובע כי:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשכפה ממנו סכנה מוחשית של פגיעה בחיו, בחירותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית משום שהביא בהתנהגותו הפטולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

בע"פ 8133/08, ע"פ 8081/08 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.7.06) סקר בית המשפט העליון את התנאים שעל נאשם לצלו על מנת שתקיים בעניינו הגנת ההגנה העצמית.

שני התנאים הראשונים הינם תקיפה שלא כדין וקיים סכנה מוחשית לפגיעה בגופו של הנאשם. הנאשמה מסרה כי חששה שבכונת המתalon להרביץ לה ומשום כך הדפה אותו מספר פעמים. לצד זאת, אישרה הנאשמה כי המתalon מעולם לא נקט כלפי בעלמות כלשהי, אף לא במהלך האירוע נשוא כתוב האישום. לשאלת התובע אישרה הנאשמה כי באירוע הנדזון, המתalon לא הגיע לךראתה כדיו מונפת באוויר.

תנאי נוסף לתחולת ההגנה הינו "מידיות הסכנה" וככל שון בית המשפט בעניין **מזרחי**, תנאי זה עוסק בכך ש"על הגנה **להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי כדי לעצור את התקיפה, וכי עליה להפסיק מרגע שההתגוננות אינה נדרשת עוד לשם עצירת התקיפה**". לא רק שלא הונחה לפני תשתיית ראייתית לטענה כי הנאשמה עמדה בפני סכנה מידית, אלא שוכנעתי כי המתalon כלל לא העמיד את הנאשמה בפני סכנה או אiom כלשהם ולא הייתה כל נחיצות שתפעל נגדו, כפי שפעלה, לצרכי הגנה.

אף אם המתalon הטיח בפני הנאשמה חדשות לבקרים כי היא לא נורמלאית או בכך כל הצדקה לפעול נגדו באופן האלים כפי שנהגה. יתר על כן, תיאור מעשייה כנגד המתalon מכמה חלשה ורכה אינטנסיביים בקנה אחד עם טענתה כי נאלצה להגן על עצמה מפני תקיפה צפוייה.

Ấטעים כי טענת ההגנה העצמית לא נזכרה בהודעתה במשפטה, אך שמדובר בטענה שנכבהה. ככל עדות שנמסרת לראשונה בבית המשפט, על אף שהיא רלוונטיות וברת משקל לעניין, אך לא נטען בשלב מוקדם יותר היא עדות "שנכבהה" המעוררת ספקות באשר למהימנותה, בהעדר הסבר נאות. לפיכך, ערוכה ומשקלת של עדות כבושה מועטם ביותר משוםשמי שכובש את עדותו חשוב על אמינותה, כל עוד אין בפיו הסבר משכנע (ראו). קדמי, על הראיות, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 500).

סוף דבר

.17. מכל המקבץ, התמונה העולה מהראיות שהובאו לפני מההתרשםות הישירה מהעדויות בבית

המשפט, ברורה ואני מוצא לקבוע כי הנאשמת תקפה את המתלוון ואיימה עליו. למסקנה זו הגעתו, גם לאחר שהזהרתי עצמי כי ביחס לחלק מרכיבי העבירות הוצגה בפני עדות ייחודית מפי המתלוון.

18. הנה כי כן, לאחר שבחנתי את מכלול העדויות והראיות, באתי למסקנה כי המאשינה עמדה בנintel המוטל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי הנאשمة ביצעה את העבירות המוחסנות לה בכתב האישום ועל כן אני מרושע אותה בעבירות המפורטוות בו.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה